

armen og støttede sit mørke Hoved paa sin smukke, hvide Haand. Hans store, posede Øjelaag med de blaalige Skygger omkring var som sædvanlig halvt tillukkede, saa man ikke kunde se, hvor hans Blik færdedes, — men det hvilede næsten uafbrudt paa Per.

Det var Pers sammenbidte Mund og de opsvulmede Aarer i hans kraftigt skaarne Pande, der fængslede denne Mand, som plejede at sige, at han ved sin Død vilde udsætte en Præmie for ethvert nogenlunde karakterfuldt Hoved i den Samling Kødboller, der udgjorde det danske Folk. Han var i det hele bleven overrasket af Pers ganske statelige og verdensmandsagtige Ydre, der slet ikke passede til det Billede af ham, han havde bevaret fra hint Middagsselskab hos Philip Salomon, hvor han havde forekommet ham at være en ret usmagelig Mellemtung mellem en Seminarieelev og en offentlig Piges Jon. Skulde han have taget fejl af ham? Skulde de danske Præstegaarde undtagelsesvis have udklækket et virkeligt Mandfolk med lidt paalidelig Vilje i Kroppen?

Pers Stædighed overfor Oberst Bjerregrav saae han pludselig i et helt nyt Lys. Han begyndte ligefrem at blive lidt betænkelig ved at have indladt sig med ham. Som alle tyranniske Naturer frygtede han for at faa en Modstander og Medbejler i Enhver, der ikke straks og godvillig gik under hans Aag. Jo længere han betragtede Per, des mere overbevist blev han om, at han vilde kunne blive ham farlig og derfor helst itide maatte skaffes afvejen.

Imidlertid var Spørgsmaalet om Pressens Bistand bleven bragt paa Bane. Vekselerer Herløv sagde i faderlig Tone til Per, at han endelig straks maatte aflægge Besøg paa de forskellige Redaktionskontorer, helst baade her i København og i Provinsen. Han nævnede Navnene paa en Række af de større Aviser og tilføjede, at det naturligvis vilde være allerbedst, om han fik Bemyndigelse til med det samme at tilsikre Bladene en Sum for Avertissementer, — „det er flere Steder meget velset“, sluttede han tørt vittigt.

Per lod, som om han ingenting havde hørt, og vendte Hovedet til den anden Side.